

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ--ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἡ φωνὴ τῶν νεκρῶν λέγουν οἱ Πνευματισταὶ θὰ φέρῃ τὸν χυσοῦν αἰῶνα εἰς τὸν κόσμον! Ἀπὸ τὴν τέφραν τοῦ παρελθόντος (αἰ ἀρχαῖαι εἰδωλολατρικαὶ θρησκείαι) θ' ἀναπηδήσῃ ὡς νέα φλόξ... ἡ φιλοσοφία τῶν πνευμάτων. Καὶ αὐτὸς ὁ Lombroso ἀνομολογεῖ καὶ διακηρύττει ὅτι ὑπάρχει μεγίστη συγγένεια τοῦ Πνευματισμοῦ πρὸς τοὺς Βραχμάνους, Φακίρας, Μάντις, Ἐλευσίνια μυστήρια καὶ ἐν γένει ὅλον τὸ συγκρότημα τῶν ἀρχαίων θρησκειῶν! Καὶ οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν ὅτι τὰ **Μέντιουμ** γάνουν τὴν προσωπικότητά των ἐφ' ὅσον ἐπικοινωνοῦν μὲ τὰ πνεύματα καὶ μόνον ὅταν ταῦτα ἀπομακρυνθοῦν, ἀνακτοῦν καὶ πάλιν ταύτην, ἥτοι εἶναι ἑτεροκίνητα νευρόσπата κατὰ τὰς ὥρας τῶν Πνευματιστικῶν φαινομένων. Οἱ ἴδιοι ἐπίσης ὁμολογοῦν ὅτι τὰ πνεύματα μεθ' ὧν ἐπικοινωνοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι πονηρά, ἢ καὶ ἂν ἔλθουν καὶ ἀγαθὰ τὰ πονηρὰ ἐκδιώκουν ταῦτα καὶ πολλάκις ὑπόυλως παρουσιάζονται ὡς ἀγαθὰ μετασηματιζόμενοι εἰς ἀγγέλους φωτὸς δηλ. κατὰ τὴν Γραφήν. Ὡστε οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν ὅτι ὁ σύγχρονος Πνευματισμὸς εἶναι εὐγενεστέρα καὶ μᾶλλον ὑπουλος καὶ ἐπιστημονικὴ ἐκδήλωσις τῶν ἀρχαίων εἰδωλολατρικῶν μαγειῶν. Περιστὸν ὅθεν ἡμεῖς νὰ κρίνωμεν καὶ ἐπικρίνωμεν αὐτὸν ἀφ' οὗ οἱ ἴδιοι κρίνουν καὶ κατακρίνουν ἑαυτοὺς. Μάλιστα καὶ ἡ Λογικὴ, καὶ ἡ Πείρα καὶ ἡ Γραφὴ αὐτὰ διδάσκουν. Αὐτοὶ μετασηματιζονται πολλάκις καὶ εἰς **ἀγγέλους φωτὸς** κατὰ τὴν Γραφήν καὶ μᾶς συνιστοῦν καὶ ἐναρέτους καὶ θρησκευτικὰς πολλάκις πράξεις καὶ τοῦτο ἵνα μᾶς ἐξαπατήσουν!

Ὡστε ἡμεῖς ἀποδεχόμεθα τὰ Πνευματιστικὰ φαινόμενα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς ἀληθῆ, ἀλλὰ ἀποκηρύττομεν τὸν Πνευματισμὸν ὡς ὑποπτον καὶ θολερὰν πηγὴν ὀδηγοῦσαν εἰς πλάνην, διδάσκουσαν τὸ ψεῦδος καὶ ἄγουσαν ἡμᾶς εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ κακῶν καὶ οὐδέποτε μετ' ἀγαθῶν πνευμάτων. Δὲν εἶναι δυνατὸν διὰ τοῦ ἰδίου Μέντιουμ νὰ ἐνεργοῦν ὁ Θεὸς καὶ ὁ Διάβολος! καὶ δὴ κατὰ τὸσον γελοῖον τρόπον!

(Τέλος).

ΤΟΜΟΙ «ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ»:

Εἰς τὰ γραφεῖά μας εὐρίσκονται εἰσέτι ὀλίγοι τόμοι ὁμοῦ καὶ τῶν δύο ἐτῶν. Ἄδειο δρ. 30. Πανόδετο δρ. 40. Χρυσόδετο δρ. 50 καὶ χρυσοδεματῖνοι δρ. 60.

† Μητροπολίτου Καλαβρύτων κ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΨΥΧΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Προσευχὴν δύναται νὰ λησμονήσῃ, νὰ κάμῃ καὶ νὰ τὴν ἐνθυμηθῇ ὅταν σεισμὸς συμβαίῃ ἢ ὅταν αἰφνίδιον κακὸν τὸν κτυπήσῃ, ἀλλὰ τὴν ἐφημερίδα δὲν τὴν λησμονεῖ. Πρῶτ-πρῶτὸς ὁ καρραγωγεὺς εἰς τὴν ἐργασίαν ροφᾷ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἐφημερίδα... Καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα «τὸ εἶπεν ἡ ἐφημερίδα», ἠλεκτρίζεται πᾶς ἄνθρωπος, διεγείρεται ἡ προσοχή, ἀρχίζει πυρετώδης συζήτησις, ἀρχίζει ἡ κατὰκρίσις, ἀρχίζει ὁ διασυρμὸς, ἡ δυσφήμησις. Ἐπακολουθεῖ ἡ βλάβη ὑπολήψεων, ὁ ἐξευτελισμὸς προσωπικότητων ἐδεργετούτων τὴν κοινωνίαν, ἐν ἣ ᾤσι καὶ ἀναλόγως τῆς θέσεως καὶ τῆς δυνάμεως τῶν ἐλόκληρον τὸ Ἴθνος, εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκουσιν. Ἡ ἐφημερίδα τὸ λέγει... Εἶναι ἀλήθεια... Τὸ ἄκουσμα «τὸ εἶπε ὁ ἱερεὺς ἢ ὁ διδάσκαλος» δὲν ἔχει —κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν— τὴν ἐπιβολὴν ἐπὶ τῆς συνειδήσεως πρὸς ἀποδοχὴν, ὅσῃν ἡ ἐφημερίδα. Ἡ ἐκμετάλλευσίς τῆς ἐπιβολῆς ταύτης φέρει εἰς πολλὰ καὶ ποικίλα ἄτοπα καὶ παράδοξα. Δυσφημίζονται ἐκ πάλλους καὶ ὑπεροχισμοῦ ἐνάρετοι καὶ χρήσιμοι καὶ ἐκθειάζονται μηδαμινοὶ καὶ φαῦλοι παντὸς εἴδους, παντὸς ἀξιώματος, πάσης ἀποστολῆς. Δικάζονται οἱ μὲν ἀναπολόγητοι, βραβεύονται οἱ δὲ ἀνεξέταστοι. Ὁ δικαστὴς εἶναι ἀσύδοτος. Τὸ κριτήριόν του δὲν ἔχει κώδικα νόμου πολιτικοῦ οὔτε νόμου συνειδήσεως. Διότι δὲν εἶναι ὁ ἐπιστήμων δημοσιογράφος, εἶναι ἐρασιτέχνης λογὰς, ὁ ζητήσας ἐργασίαν συντηρήσεως καὶ εὐρίων καὶ ταύτην ἐκμεταλλεόμενος καὶ κατὰ τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς ἰδρύσεώς τῆς, ἀλλὰ ὡς τὰ πολλὰ κατὰ τὸν ἴδιον χαρακτήρα. Ἔχει ἡ ἐφημερίς, ὡς ἐργασία φωτιστικὴ τῆς σπουδαιότητος, καὶ σημασίας ἢν ὑπεδείξαμεν, ἔχει τοὺς ἀξίους αὐτῆς ἰδρυτὰς καὶ διευθυνοντας καὶ προϊσταμένους τῆς συντάξεως, ἀλλ' ἔχει καὶ τοὺς καινολόγους συλλέκτας εἰδήσεων, αἰτινὲς εἰσὶν οἱ ἀπόστολοι.

Ἡ ἠθιοπλαστικὴ δύναμις τῆς δημοσιογραφίας προέρχεται ἐκ τῆς ἐξῆς ψυχολογικῆς αἰτίας. Ἡ πρὸς τὸ εἰδέναι ὀρεξίς καὶ ἐπιθυμία εἶναι ἐν παντὶ ἀνθρώπῳ φυσικὴ καὶ ἀκατάσχετος τάσις, ἡ δὲ περιέργεια εἶναι ἡ ἐξ ἐγωϊστικῆς διαθέσεως κατὰχρησις τῆς φυσικῆς ταύτης τάσεως. Πολλάκις δὲ ἡ ὀρμὴ αὐτῆς καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον μαινόμενον. Τίς δὲν γινώσκει τοὺς ἀνευ ὠρισμένου σκοποῦ μετὰ μανίας κρυφῆς ἢ φανερᾶς ἀφινοντας τὰ ἴδια ἔργα καὶ τρέχοντας νὰ μάθουν τί κάμνει ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος καὶ ἀσυνειδήτως μεγαλοποιώντας τὰ δλεπόμενα ἢ ἀκουόμενα; Ἡ δημοσιογραφία ἀναποκρίνεται εἰς τὴν φυσικὴν φιλομάθειαν καὶ ἱκανοποιεῖ τὴν περιέργειαν, ἥτις ἐστὶν ἀμάρτυρὸν φιλομάθειαν. Ἐκ τούτου ἡ μεγάλη δύναμις τῆς δημοσιογραφίας. Καταντᾷ νὰ ἦναι φυσικὴ ἀνάγκη ἐν τῇ συναισθηνομένῃ καὶ διανοουμένῃ ἀνθρώπῳ. Ἐκ τῆς πληρώσεως τῆς ἀνάγκης ταύτης ἀπαρτίζεται ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὁ πλοῦτος τῶν γνώσεων καὶ καθορίζεται ἡ πορεία τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Λέγομεν μεγάλην δύναμιν τὴν δημοσιογραφίαν, διότι εἶναι γενικὴ ἡ ἐπίδρασις αὐτῆς. Τὰ διβλία τὰ ἀναγινώσκουν ὀλίγοι, τὰς προφορικὰς συζητήσεις, τὰς σοβάρὰς καὶ σπουδαίας τὰς κάμνουν ὀλίγοι.